

Arrest

nr. 200 989 van 12 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BUYSSE
Kortrijksesteenweg 597
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2018.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DE FEYTER *loco* advocaat S. BUYSSE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en in Naghrak (district Surkh Rod, provincie Nangarhar) geboren te zijn. U heeft daar nooit echt gewoond maar was altijd in Angor Bagh (Jalalabad, hoofdstad van Nangarhar). U bent van Tadzjiekse origine en bent tien jaar naar school gegaan. Uw vader heeft een juwelierszaak in Jalalabad. U hielp in de winkel.

Naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag verklaarde u wat volgt. Uw vrouw was als kind beloofd aan een persoon wiens naam u niet kent maar die lid is van de Taliban. Nadat jullie voorhuwelijkse betrekkingen hadden gehad, stemde haar familie in met een huwelijk. Op 5 januari 2015 bent u te Jalalabad gehuwd. Toen de Talib aan wie zij beloofd was te weten kwam dat zij een andere man huwde, kreeg u problemen. Het was in de derde maand van 2015 dat u door de Taliban ontvoerd werd.

Zij blinddoekten u en brachten u naar een onbekende plaats, waar u 22 of 23 dagen werd vastgehouden. U werd er hevig geslagen door een vijftal personen. De Talib die uw vrouw wou huwen, kwam daar ook en dreigde ermee u te doden. De ouderen van uw dorp hebben met de Taliban bemiddeld. Uw familie moest 50.000 USD losgeld betalen, u moest eveneens instemmen met een echtscheiding. Omdat achteraf bleek dat uw vrouw al zwanger was, nam de Talib genoeg met het geld en stemde hij ermee in u en uw vrouw verder met rust te laten. Na uw vrijlating liet u de verwondingen die u tijdens uw gevangenschap opliep verzorgen in een hospitaal. U zou daar 20 tot 25 dagen verblijven, waarna u naar uw familie in Angor Bagh terugkeerde. Ongeveer twee maanden later zijn de Taliban naar uw schoonfamilie in Chaparhar gegaan. Uw schoonvader werd daar bedreigd. Ze zeiden dat de locatie waar u gevangen gehouden werd door de autoriteiten was aangevallen. De Taliban meenden dat u de autoriteiten had geïnformeerd en wilden wraak. De Talib aan wie uw vader het losgeld betaald had, nam telefonisch contact op met uw broer N. (...). Hij zei dat hij u eerder een gunst deed door u vrij te laten, maar dat hij u zou doden omwille van uw verraad. Omdat u niet langer veilig bleek, werd uw vertrek uit Afghanistan geregeld. U bent eind augustus 2015 uit Afghanistan weggegaan. Via Iran, Turkije, Bulgarije, enkele u onbekende landen en Duitsland bent u naar België gekomen. U was ongeveer twee maanden onderweg. Op 10 november 2015 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en vroeg u asiel aan. Toen u al in België was werd in Afghanistan uw zoon Y. (...) geboren. Uw vrouw en zoon verblijven bij uw ouders in Nahrak. Uw ouders zouden er nog grond hebben gehad. Uw vier gehuwde zussen wonen in de stad Jalalabad.

Op 3 mei 2017 werd u aangehouden door de onderzoeksrechter. U werd ervan verdacht een meerderjarige vrouw te hebben verkracht. U werd opgesloten in de gevangenis van Marche-en-Famenne. De DVZ verzocht het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 17 mei 2017 uw asielaanvraag prioritair te behandelen. U werd vervolgens gehoord in de gevangenis van Marche-en-Famenne. U verklaarde niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door de Taliban gevangen wordt. U zou volgens de Taliban hun schuilplaats aan de autoriteiten hebben gerapporteerd, waarna deze locatie werd aangevallen. U heeft begrepen dat daarbij enkele leden van de Taliban om het leven gekomen zijn, zo beweerde u. Anderen zouden zijn gearresteerd. U verklaarde dat het de Taliban menens is. Na uw eerste gehoor bij de DVZ vernam u via een vriend in Afghanistan dat uw broer N. (...) door de Taliban werd gedood. Later is uw broer Q. A. (...) verdwenen. Hij zou Afghanistan moeten hebben verlaten. U zei dat dit allemaal verband hield met uw eigen vluchtmotieven. Enkele dagen na het gehoor legde u volgende documenten neer: uw originele taskara, een kopie van vier andere taskara's (waaronder die van uw ouders), een document en een licentie van de handelszaak in Jalalabad, twee foto's van een persoon die wordt geopereerd, drie foto's van u met uw broers, vijf foto's van een overledene, een handgeschreven brief en een omslag van TNT waarin de documenten verstuurd werden.

Op 29 juni 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er kon immers absoluut geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. Op 10 augustus 2017 werd u voor bovenstaande feiten veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden waarvan één vierde met uitstel.

Op 2 januari 2018 diende u echter een tweede asielaanvraag in. U verblijft momenteel in het Centrum voor illegalen te Vottem (CIV). U verklaarde nu niet terug te kunnen naar Afghanistan wegens uw homoseksuele geaardheid. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u een aantal brieven neer van uw beweerde partner, brieven en gesprekken tussen hem en u, en foto's van uzelf.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval dient er vooreerst op te worden gewezen dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, daar allerminst geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas. U ging niet in beroep tegen deze beslissing, waardoor de beoordeling ervan vast staat, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Zo werd u in het kader van uw tweede asielaanvraag gewezen op de eerdere vaststellingen gedaan door het CGVS waarop u nogal opvallend te kennen gaf dat het een terechte beslissing was, daar “alles gelogen was.” Dat u doelbewust heeft getracht de Belgische autoriteiten te misleiden is niet alleen bijzonder opmerkelijk, maar bovenal bijzonder tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid. Op een asielzoeker rust namelijk de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. U hebt geenszins voldaan aan deze medewerkingsplicht die op uw schouders zou rusten. Ofschoon u zou toegeven dat “alles gelogen was”, was het dan ook bevreemdend vast te stellen dat u later alsnog zou volhouden dat uw broer om het leven werd gebracht (Gehoorverslag CGVS, d.d. 31 januari 2018, p. 3). Zo werd reeds in het verleden op omstandige wijze gemotiveerd waarom geen geloof kon worden gehecht aan uw gehele asielrelaas, waaronder ook het overlijden van uw broer. Dat u aldus alsnog volhardt en deels wenst verder te borduren op dit bedrieglijke relaas, zonder uw eigen geloofwaardigheid te herstellen, is weinig serieus en ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid eens te meer. Hoe dan ook, het louter herhalen van een relaas dat geenszins als aangetoond kan worden beschouwd, is onvoldoende om te spreken van een nieuw element.

Wat betreft de verklaringen die u in het kader van uw tweede asielaanvraag hebt afgelegd en die geen betrekking hebben op uw voorgaande asielaanvraag, namelijk uw homoseksuele geaardheid, dient te worden opgemerkt dat ook deze allerminst konden overtuigen.

Ten eerste blijkt uit uw nieuwste verklaringen dat u tijdens uw eerste asielaanvraag gelogen had over uw vluchtmotieven en u aldus had getracht doelbewust de Belgische asieldiensten te misleiden (supra). Daar u blijkbaar reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag niet om een leugen verlegen zat, ziet het CGVS geen reden om zomaar aan te nemen dat u nu wel de waarheid zou spreken. Mocht u immers daadwerkelijk homoseksueel zijn en om die reden Afghanistan hebben verlaten, is het niet duidelijk waarom u dit niet eens zou hebben vermeld. Bovendien ziet het CGVS geen enkele reden waarom zij zondermeer zou moeten aannemen dat u in het kader van uw tweede asielaanvraag plots wel de waarheid zou spreken. De verschoning die u hiervoor aanhaalde dat u uw geaardheid niet wenste te delen, daar “het moeilijk was”, kan niet overtuigen. Immers had u zelf laten optekenen dat u Afghanistan enkel en alleen had verlaten wegens uw vermeende geaardheid en uw verlangen naar het ontdekken daarvan. Dat u hiervan dan geen melding zou maken, wanneer u daartoe (meermaals) de kans werd geboden, is bedenkelijk. Te meer u daar aan toevoegde dat u reeds in Afghanistan ontdekte dat men in andere landen zoveel (seksuele) vrijheid kende, is het eigenlijk onbegrijpelijk dat u hierover tijdens uw eerste asielaanvraag niet eens melding van zou maken (CGVS, p. 4). Dat u dit hebt nagelaten, maar er eerder voor opteerde om een fictief relaas op te hangen, doet absoluut afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen.

Ten tweede diende u pas uiterst laattijdig een tweede asielaanvraag in. Zo kan worden vastgesteld dat hoewel u reeds op 29 juni 2017 een eerste negatieve beslissing van het CGVS werd betekend, u nooit enige stappen hebt gezet om hier beroep tegen aan te tekenen, noch leek u gehaast een nieuwe asielaanvraag in te dienen. Mocht u daadwerkelijk schoon schip willen maken, leek u hier in ieder geval weinig toe gehaast. Dat u ruim zes maanden zou wachten alvorens op 2 januari een tweede keer asiel aan te vragen, ondermijnt uw geloofwaardigheid dan ook enkel verder. Dergelijke houding kan immers moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u alle mogelijke middelen aanwendt om in België te kunnen blijven, meer dan dat u een oprechte vraag indiende tot het verkrijgen van internationale bescherming.

Ten derde kan geen geloof worden gehecht aan uw bewering homoseksueel te zijn. Ondanks het feit dat het CGVS rekening houdt met het gegeven dat het niet gemakkelijk is op objectieve wijze uw seksuele geaardheid te bewijzen, mag het CGVS wel van een asielzoeker die zichzelf identificeert als homoseksueel verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Het CGVS mag met andere woorden van een asielzoeker die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn homoseksualiteit een omstandig, gedetailleerd en coherent relaas verwachten.

In casu werd echter vastgesteld dat uw verklaringen over uw vermeende geaardheid en de bewustwording daartoe allerminst konden overtuigen en weinig oprecht leken te zijn. Zo werd u gevraagd om wat meer te vertellen omtrent uw geaardheid waarop u nogal vreemd genoeg meteen naar uw seksuele contacten met jongens zou verwijzen. U werd echter gevraagd naar het bewustwordingsproces dat hiermee gepaard zou gaan, maar opnieuw zou u meteen over uw seksuele contacten beginnen (CGVS, p. 5).

Opnieuw gepolst naar het moment waarop u voor het eerst beseftte dat u homoseksueel was, merkte u op dat u van seks met een vrouw niet kon genieten, terwijl u dat bij jongens wel kon. Voor de zoveelste maal gepolst naar uw gevoelens die ontegensprekelijk met deze ontdekking gepaard moeten gaan, merkte u op dat u dit pas zou ontdekken nadat u met uw huidige vriend een koppel zou vormen (CGVS, p. 6). U werd tenslotte een laatste keer gevraagd uw gevoelens te omschrijven, waarop u diende aan te geven eigenlijk niet zoveel gevoelens te hebben gehad, doch het u (opnieuw) enkel om de seks te doen was. Gevraagd naar verdere informatie gaf u echter schoorvoetend toe dat u het zich niet meer herinnerde (CGVS, p. 11). Dat u dergelijke moeite zou hebben om ook maar een beetje over uw gevoelens te praten tijdens uw bewustwordingsproces, maar telkens louter verwijst naar de fysieke contacten die u zou hebben (gehad) doet afbreuk aan de geloofwaardigheid. Dergelijke vage verklaringen over uw gevoelens wijzen op een flagrant gebrek aan ervaringen en overtuigen geenszins het CGVS van de authenticiteit ervan. Een seksuele geaardheid is een identiteit, een wezenlijk deel van iemands persoonlijkheid en draagt een proces van gevoelens en beleving met zich mee. Op geen enkel moment was u in staat om duidelijk de ontdekking van uw seksualiteit uit te drukken.

Daarnaast slaagde u er ook niet in het CGVS te overtuigen een oprechte relatie te hebben in België en/of seksuele contacten te hebben gehad met mannen. Zo werd u gepolst naar de gevoelens die gepaard gingen met uw relatie, waarop u opnieuw meteen zou vervallen in het seksuele. U verwees naar het genot dat u had tijdens uw contacten met mannen en voegde daaraan toe van uw partner liefde, warmte en hoop te ontvangen. Hetgeen u bij een vrouw dan weer miste (CGVS, p. 8). U zou later uw gevoelens voor uw partner niet beter kunnen omschrijven dan dat u altijd samen wenste te zijn met hem, maar aan verdere details ontbrak het u volledig. U werd verder gevraagd uw partner, zijn kwaliteiten en/of gebreken te omschrijven, maar geraakte niet verder dan een oppervlakkige weergave van zijn leven. Zijn persoonlijkheid zou u dan weer summier samenvatten als "een aardige, simpele man". U specifiek gevraagd naar zijn kwaliteiten voegde u daar aan toe dat hij lief en vriendelijk is en hij altijd tijd voor u vrijmaakt. Echter gevraagd waarom u net op hem zou vallen, herhaalde u zichzelf en meldde u dat hij liefde, tijd en warmte gaf. Hetgeen een eerder beknopte weergave is van het ontstaan van een romance (CGVS, p. 13). In ieder geval, u werd verder gepolst naar hoe uw partner zijn homoseksualiteit dan zou ervaren en/of hebben ontdekt, waarop u eerst nogal beknopt aangaf dat hij "altijd gay was", om daar laten aan te moeten toevoegen dat u daar eigenlijk niet eens naar zou hebben gepolst (CGVS, p. 12). Dat u hier zelfs niet zou in geïnteresseerd zijn is, gezien u beweerde voorgeschiedenis, eigenlijk niet te begrijpen. Hoe dan ook, dat u uw partner en relatie op een dergelijke oppervlakkige en weinig overtuigende manier zou omschrijven is weinig ernstig te noemen.

Verder bleken ook uw seksuele contacten met mannen in Afghanistan, geenszins aannemelijk. Zo werd eerder opgemerkt dat wanneer u werd gepolst naar uw gevoelens, u steevast zou verwijzen naar de seksuele contacten die u in uw land van herkomst hebt gehad. Echter, gepolst naar uw allereerste ervaring, leek u hier weinig over te kunnen vertellen. U kon dan wel vermelden dat u vijftien jaar oud was en uw tegenspeler iemand van uw school zou zijn geweest, maar hoe alles in zijn werk was gegaan bleek u niet meer te weten (CGVS, p. 8). Dat u een dergelijk ingrijpende gebeurtenis eigenlijk niet beter zou kunnen omschrijven is merkwaardig. Wat er ook van zij, u voegde daar nog aan toe een achttal seksuele partners te hebben gehad in Afghanistan, doch gevraagd wie zij waren of hoe oud zij waren wist u dit niet te verduidelijken. U had geen enkele informatie over hen, noch leek u te weten wat hun geaardheid dan wel zou zijn geweest (CGVS, p. 9). In ieder geval, dat u zou aangeven dat u hen wél telefonisch zou hebben gevonden, terwijl u hen verder niet beter kon omschrijven dan "Afghanen uit Afghanistan", is niet ernstig. Dat u, nadat u hierop werd gewezen, uw versie zomaar zou aanpassen en zou aangeven dat u elkaar in de sportclub leerde kennen, elkaar aanraakte en meteen bij elkaar bleef overnachten is weinig ernstig en lijkt gezien de context in Afghanistan, weinig aannemelijk (CGVS, p. 10). Een dergelijke zorgeloosheid roept hoe dan ook vragen op.

Vervolgens bleek u ook een bijzonder geringe kennis te hebben over de homoseksuele gemeenschap, zowel in uw land van herkomst, als in België. Zo werd u gepolst naar eerdere relaties of seksuele contacten die u in België zou hebben gehad, alvorens u uw partner leerde kennen, maar bleek dit niet het geval. U gevraagd naar de stappen die u zou hebben ondernomen na uw aankomst in België om meer te weten te komen over de homoseksuele gemeenschap, gaf u nogal vreemd genoeg aan dat u niet veel kon doen, daar u altijd in het opvangcentrum verbleef (CGVS, p. 13). U zou daar vervolgens aan toevoegen dat u kort daarna uw partner zou ontmoeten en het bijgevolg "niet meer nodig was". U kon geen enkele ontmoetingsplaats, bar, café of dancing benoemen, noch kende u holebi-organisaties in België. Van de Gay Pride leek u nog nooit te hebben gehoord. Van iemand die beweert zijn familie, vrouw, kind, huis, werk, vrienden en thuisland te hebben achtergelaten, net met het oog op het ontdekken van zijn eigen seksualiteit (supra), mag immers redelijkerwijze worden aangenomen dat hij hier ernstige stappen toe zet. Dat u hier niet de minste interesse zou in tonen, of hier op z'n minst niet eens een beetje nieuwsgierig naar zou zijn, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw bewering dan ook finaal.

Volledigheidshalve wenst het CGVS nog toe te voegen dat hoewel u beweerde enkel en alleen op mannen te vallen (CGVS, p. 5), u niet eens leek uit te sluiten dat u ooit nog zou kunnen samen zijn met een vrouw. Dat u zou aangeven dat u "niet denkt mijn geaardheid opnieuw te veranderen" is bijzonder bevreemdend en wijst op het eerder opportunistische karakter van uw beweerde geaardheid (CGVS, p. 10-11).

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw tweede asielaanvraag zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin zouden kunnen doen ombuigen. Dergelijke privéfoto's en/of brieven vermogen immers niet om een geaardheid zondermeer aannemelijk te maken. De brieven, die overigens een behoorlijk gesolliciteerd karakter met zich meedragen staven dan ook enkel dat u contact hebt met elkaar, terwijl het beeldmateriaal enkel aantoonde dat u zich graag laat fotograferen. Documenten hebben hoe dan ook slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten geenszins de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat voor de procedures waarvoor zij wel verantwoordelijk zijn, dat deze allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering."

2. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoeker stelt vooreerst:

"De jongen heeft een vrouw in zijn land van herkomst, maar is wel degelijk homoseksueel. Hij huwde een vrouw om zich te conformeren met de maatschappelijke normen in zijn land. In ons land werd hij veroordeeld voor verkrachting op een meerderjarige vrouw.

Ondanks deze feiten, is de jongen wel degelijk andergeaard. Dit alles behoeft uiteraard duiding.

Maar een relaas als dat van verzoeker een Afghaanse medeburger kan niet zomaar geweigerd worden in te overweging te nemen. Dit gaat een beschaafde maatschappij echt voorbij.

Het is duidelijk dat het inlevingsvermogen van verwerende partij zich zwaar beperkend opstelt voor een meervoudige asielaanvraag met een genderproblematiek.

Dit klemmt te meer op de getuigenissen opgenomen in het dossier. Bij het bestellen van het AD bleken deze niet opgenomen zodat verzoekende partij ze voegt in zijn stukken. Deze stukken zijn duidelijk en overtuigend. Deze documenten afwijzen als zouden ze een gesolliciteerd karakter hebben is echt een platitudes die afbreuk doet aan de moeilijkheden die een gemengd koppel heeft met andere cultuur, leeftijd en taal".

2.1.2. Verzoeker beroept zich vervolgens in een enig middel op de schending van "het artikel 1.A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 ; Schending van artikel 15, sub c. van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft. en de inhoud van de verleende bescherming. gelezen in samenhang met artikel 2. sub e. van deze richtlijn Schending van de artikelen 48/2 en 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied. het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van de artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf. de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële

motivering; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur. meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Schending van de artikelen 2 en 3 van het Europese Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. ondertekend te Rome op 4.11.1950. goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 Manifeste beoordelingsfout”.

Verzoeker betoogt in dit kader vooreerst dat het CGVS een aantal van de aangevoerde bepalingen schendt door te oordelen dat zijn asielaanvraag geen verband houdt met de criteria bepaald in het Vluchtelingenverdrag.

Verzoeker wijst op de artikelen 48/2 en 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en geeft aan:

“Mijn verzoekende partij is ervan overtuigd is dat diens leven in gevaar is in diens land van herkomst hij kan zijn seksuele voorkeur niet beleven en als hij dat toch doet riskeert hij de dood.

Dat hij niet alleen vanuit zijn uitgebreide persoonlijke ervaring spreekt, doch dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in diens land nog steeds ernstige misbruiken bestaan.”

Verzoeker stelt dat hij afstand nam van zijn eerste asielaanvraag maar dat zijn broer wel is vermoord. Verzoeker wijst opnieuw op de neergelegde stukken. Deze afwijzen als zijnde gesolliciteerd, is volgens hem de waarheid geweld aandoen. *“Tussen de partners is er een taalbarrière, brieven die de gevangenis uitgaan zijn niet evident te schrijven als een brief tussen twee personen die in vrijheid leven en dezelfde taal hebben.*

Er is duidelijk een nieuw element in het dossier die het risico op vervolging aannemelijk maken.”

Vervolgens betoogt verzoeker:

“verzoeker legde uit dat hij gevoelens ontwikkelde voor zijn partner, hij gaf hem tijd en aandacht. Maar andersgeaard zijn is wel meer dan gevoelens voor hetzelfde geslacht hebben.

Er is een verschil bovendien tussen homoseksueel zijn en homofiel. Verzoeker is beiden en is echt niet een andersgekleurde persoon die de genderproblematiek inroept om zo aan een repatriatie te ontsnappen. Hij heeft uiteraard louter seksuele driften.

Verzoekende partij heeft de indruk dat de motivatie een kopie lijkt te zijn van een Afrikaans genderdossier waarbij een kandidaat bonte antwoorden heeft gegeven op gevoelsvragen.

Uiteraard heeft de jongen seksuele gevoelens gehad in zijn land die niet altijd gepaard gaan met liefde. De jongen had casual seks met andere jongens in zijn land en was heel voorzichtig.

Het relaas van verzoekende partij is wel degelijk doorleefd: jongen worstelt al lang met zijn geaardheid. Hij huwde en was niet gelukkig met zijn relatie. Hij vreesde zijn vader. Dit zijn antwoorden die heel doorleefd zijn en normaal te noemen zijn in een Afghaanse context.

Dat hij seksueel opgewonden werd door jongens op 15jarige leeftijd gaf hij inderdaad zelf aan. Het gaat om een jeugdig iemand die zoals hij zelf aangaf zichzelf seksueel ontdekte, en zich pas later aanvaardde.

Deze antwoorden zijn doorleefd van aard.”

Eveneens doet verzoeker gelden:

“Dat verzoeker niet openlijk zijn seksualiteit beleeft is zijn persoonlijke beslissing. Hij kende plaatsen in Brussel noord waar ontmoetingen zijn maar hij heeft daar geen nood aan. Zijn vriend is voor hem heel belangrijk en diens gevoelens en intimiteit zijn voldoende om gelukkig te zijn en te leven”.

Tevens stelt verzoeker:

“De motivatie van verwerende partij is cynisch van aard en staat niet open voor bescherming bij meervoudige asielaanvragen.

De motivatie is niet objectief doch subjectief. Zij gaat uit van ongelooft en roept alles, pejoratief in om de aanvraag te weigeren.”

Voorts geeft verzoeker aan:

“Verzoekende partij diens asielaanvraag is zeker niet laattijdig, zij is ingegeven om een repatriatie onmogelijk te maken. Zij is ingegeven uit nood voor bescherming.”

“Dat verzoeker veroordeeld werd tot verkrachting van een meerderjarige meisje en dat ondanks dit laakbare, toont aan dat verweerder niet openstaat tot nuancering. Het is nochtans duidelijk dat er veel seksuele delicten zijn bij Afghanen. De geslotenheid van hun cultuur en de frustraties die zij hebben in de westerse cultuur leiden tot wangedrag. Verzoeker heeft aan dat hij niet weet wat hem bezielde heeft. Het is duidelijk dat hij een vat vol frustraties was.

Verzoeker heeft het AD doorgelezen en kan in tegenstelling tot verweerder geen opportunistisch karakter weerhouden.

De vragen zelf zijn beperkt in omvang en polsen niet door naar het gevoelsleven, Zij gaan over wat is gaypride (wat verzoeker niet wist) en peilen niet naar het leven van een homoseksuele man. De vragen naar de eigenschappen van zijn partner zijn ook niet echt slecht beantwoord: (...)"

Omtrent de motivering inzake de veiligheidssituatie in Jalalabad, voert verzoeker aan:

"Gezien de ander geaardheid van verzoeker duidelijk is zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat hij als burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen door zijn andersgeaardheid.

Verwerende partij motiveert dus niet op afdoende wijze waarom de subsidiaire bescherming niet kan verleend worden. Enkel een algemene stijfformule wordt opgenomen in de beslissing.

Terwijl opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, het niet noodzakelijk is dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijk gevoelsleven;

Het is evenwel zo dat de rechten van verzoekende partij als andersgeaarde in zijn land van herkomst niet gevrijwaard zijn. Dit blijkt duidelijk uit het dossier.

Verzoekende partij verwijst eveneens naar bovenstaande duidelijk recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen."

Verzoeker stelt dat de Raad zich moet uitspreken over en een toetsing moet doen aan de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Dit niet doen, houdt volgens verzoeker een schending in van artikelen 2, 3 en 6 EVRM.

"Meer bepaald dient zij zich ervan te vergewissen dat Verzoekende partij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij terug zou keren naar zijn land".

2.2. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker een aantal stukken die zich reeds in de map 'documenten' in het administratief dossier bevinden bij het verzoekschrift (bijlage 3).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Verzoeker beroept zich op de schending van de rechten van verdediging en artikel 6 van het EVRM.

De procedure voor de commissaris-generaal is echter geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat en verzoeker toont niet aan hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Artikel 6 van het EVRM is verder niet van toepassing op beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 26 maart 2013, nr. 223.003; RvS 13 december 2011, nr. 216.638).

3.2. Verzoeker preciseert voorts niet op welke wijze artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet, hetwelk op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, *in casu* en door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. De schending van dit artikel wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

3.3. Dient verder te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

3.4. Verzoeker staat noch onderbouwt de – nochtans ernstige – aantijgingen dat verweerder zich beperkend en cynisch opstelde, niet openstond voor bescherming, niet objectief motiveerde, vertrok vanuit ongelooft en alle elementen pejoratief inriep om zijn aanvraag te (kunnen) weigeren. Hij brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.5. Waar verzoeker stelt dat minstens “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” kan dan ook niet worden aangenomen.

3.6. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift kritiek spuit op het gegeven dat in de bestreden beslissing gemotiveerd zou worden dat zijn asielaanvraag vreemd is aan de criteria in het Vluchtelingenverdrag, dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zulke overweging niet bevat. De bestreden beslissing is immers niet geschraagd op het feit dat verzoekers asielmotieven geen verband zouden houden met één van de in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde vervolgingsgronden doch wel op het gegeven dat verzoekers asielaanvraag overeenkomstig artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet niet in overweging kan worden genomen omdat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door hem zijn voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

3.7. Zoals hierboven reeds werd aangehaald, werd de bestreden beslissing genomen op basis van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

De Raad onderzoekt te dezen aldus of de commissaris-generaal al dan niet met recht heeft besloten dat er geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. De Raad doet in het kader van onderhavig beroep daarbij geen uitspraak over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten of de gegrondheid van een strafvervolgning. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid.

Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikelen 2 en 3 van het EVRM is *in casu* bijgevolg niet aan de orde. Derhalve wordt de schending van deze artikelen door verzoeker niet dienstig aangevoerd.

3.8. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.9. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl. St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

3.10. In dit kader wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

“Zo werd u in het kader van uw tweede asielaanvraag gewezen op de eerdere vaststellingen gedaan door het CGVS waarop u nogal opvallend te kennen gaf dat het een terechte beslissing was, daar “alles gelogen was.” Dat u doelbewust heeft getracht de Belgische autoriteiten te misleiden is niet alleen bijzonder opmerkelijk, maar bovenal bijzonder tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid. Op een asielzoeker rust namelijk de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. U hebt geenszins voldaan aan deze medewerkingsplicht die op uw schouders zou rusten. Ofschoon u zou toegeven dat “alles gelogen was”, was het dan ook bevreemdend vast te stellen dat u later alsnog zou volhouden dat uw broer om het leven werd gebracht (Gehoorverslag CGVS, d.d. 31 januari 2018, p. 3). Zo werd reeds in het verleden op omstandige wijze gemotiveerd waarom geen geloof kon worden gehecht aan uw gehele asielrelaas, waaronder ook het overlijden van uw broer. Dat u aldus alsnog volhardt en deels wenst verder te borduren op dit bedrieglijke relaas, zonder uw eigen geloofwaardigheid te herstellen, is weinig serieus en ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid eens te meer. Hoe dan ook, het louter herhalen van een relaas dat geenszins als aangetoond kan worden beschouwd, is onvoldoende om te spreken van een nieuw element.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Hij komt immers niet verder dan op algemene wijze te bevestigen dat hij afstand nam van zijn eerste asielaanvraag en dat zijn broer weldegelijk werd vermoord. Hiermee doet hij geheel geen afbreuk aan de voormelde, omtrent deze verklaringen gedane vaststellingen.

Ten aanzien van de verklaringen die verzoeker tijdens huidige, tweede asielaanvraag aflegde en die geen betrekking hebben op zijn eerdere asielaanvraag, met name zijn zelfverklaarde homoseksuele geaardheid en de hieruit voortvloeiende vrees voor vervolging, wordt in de bestreden beslissing verder terecht gesteld:

“Ten eerste blijkt uit uw nieuwste verklaringen dat u tijdens uw eerste asielaanvraag gelogen had over uw vluchtmotieven en u aldus had getracht doelbewust de Belgische asieldiensten te misleiden (supra).

Daar u blijkbaar reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag niet om een leugen verlegen zat, ziet het CGVS geen reden om zomaar aan te nemen dat u nu wel de waarheid zou spreken. Mocht u immers daadwerkelijk homoseksueel zijn en om die reden Afghanistan hebben verlaten, is het niet duidelijk waarom u dit niet eens zou hebben vermeld. Bovendien ziet het CGVS geen enkele reden waarom zij zondermeer zou moeten aannemen dat u in het kader van uw tweede asielaanvraag plots wel de waarheid zou spreken. De verschoning die u hiervoor aanhaalde dat u uw geaardheid niet wenste te delen, daar "het moeilijk was", kan niet overtuigen. Immers had u zelf laten optekenen dat u Afghanistan enkel en alleen had verlaten wegens uw vermeende geaardheid en uw verlangen naar het ontdekken daarvan. Dat u hiervan dan geen melding zou maken, wanneer u daartoe (meermaals) de kans werd geboden, is bedenkelijk. Te meer u daar aan toevoegde dat u reeds in Afghanistan ontdekte dat men in andere landen zoveel (seksuele) vrijheid kende, is het eigenlijk onbegrijpelijk dat u hierover tijdens uw eerste asielaanvraag niet eens melding van zou maken (CGVS, p. 4). Dat u dit hebt nagelaten, maar er eerder voor opteerde om een fictief relaas op te hangen, doet absoluut afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Bijgevolg blijven zij onverminderd overeind.

Tevens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

"Ten tweede diende u pas uiterst laat tijdig een tweede asielaanvraag in. Zo kan worden vastgesteld dat hoewel u reeds op 29 juni 2017 een eerste negatieve beslissing van het CGVS werd betekend, u nooit enige stappen hebt gezet om hier beroep tegen aan te tekenen, noch leek u gehaast een nieuwe asielaanvraag in te dienen. Mocht u daadwerkelijk schoon schip willen maken, leek u hier in ieder geval weinig toe gehaast. Dat u ruim zes maanden zou wachten alvorens op 2 januari een tweede keer asiel aan te vragen, ondermijnt uw geloofwaardigheid dan ook enkel verder. Dergelijke houding kan immers moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u alle mogelijke middelen aanwendt om in België te kunnen blijven, meer dan dat u een oprechte vraag indiende tot het verkrijgen van internationale bescherming."

Ook deze motieven worden door verzoeker niet ontkracht. Met de loutere ontkenning van het laattijdige karakter van zijn asielaanvraag, doet verzoeker aan deze motieven immers geheel geen afbreuk. Verzoeker lijkt de in deze motieven gedane vaststellingen daarenboven te onderschrijven waar hij in het verzoekschrift zelf stelt dat hij onderhavige asielaanvraag indiende met als reden een repatriatie onmogelijk te maken.

Dat verzoeker, zoals blijkt uit het niet-betwiste feitenrelaas en zoals hij eveneens stelt in het verzoekschrift, in België werd veroordeeld voor de verkrachting van een meerderjarige vrouw, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van zijn beweerde homoseksuele geaardheid. Waar verzoeker tracht te laten uitschijnen dat seksuele delicten eigen zijn aan Afghanen en hun cultuur, dient te worden opgemerkt dat hij deze boude bewering geheel niet staft. Zelfs indien dit al zou kunnen worden aangenomen, *quod non*, dan nog dient te worden vastgesteld dat verzoeker hiermee hoegenaamd geen verklaring biedt voor het gegeven dat hij, ondanks dat hij homoseksueel zou zijn en zijn land zou hebben verlaten om zijn seksualiteit te exploreren, het verkoos om zijn seksuele lusten te botvieren op een vrouw.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Ten derde kan geen geloof worden gehecht aan uw bewering homoseksueel te zijn. Ondanks het feit dat het CGVS rekening houdt met het gegeven dat het niet gemakkelijk is op objectieve wijze uw seksuele geaardheid te bewijzen, mag het CGVS wel van een asielzoeker die zichzelf identificeert als homoseksueel verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Het CGVS mag met andere woorden van een asielzoeker die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn homoseksualiteit een omstandig, gedetailleerd en coherent relaas verwachten."

In casu werd echter vastgesteld dat uw verklaringen over uw vermeende geaardheid en de bewustwording daartoe allerm minst konden overtuigen en weinig oprecht leken te zijn. Zo werd u gevraagd om wat meer te vertellen omtrent uw geaardheid waarop u nogal vreemd genoeg meteen naar uw seksuele contacten met jongens zou verwijzen. U werd echter gevraagd naar het bewustwordingsproces dat hiermee gepaard zou gaan, maar opnieuw zou u meteen over uw seksuele contacten beginnen (CGVS, p. 5).

Opnieuw gepolst naar het moment waarop u voor het eerst beseftte dat u homoseksueel was, merkte u op dat u van seks met een vrouw niet kon genieten, terwijl u dat bij jongens wel kon. Voor de zoveelste maal gepolst naar uw gevoelens die ontegensprekelijk met deze ontdekking gepaard moeten gaan, merkte u op dat u dit pas zou ontdekken nadat u met uw huidige vriend een koppel zou vormen (CGVS, p. 6). U werd tenslotte een laatste keer gevraagd uw gevoelens te omschrijven, waarop u diende aan te geven eigenlijk niet zoveel gevoelens te hebben gehad, doch het u (opnieuw) enkel om de seks te doen was. Gevraagd naar verdere informatie gaf u echter schoorvoetend toe dat u het zich niet meer herinnerde (CGVS, p. 11). Dat u dergelijke moeite zou hebben om ook maar een beetje over uw gevoelens te praten tijdens uw bewustwordingsproces, maar telkens louter verwijst naar de fysieke contacten die u zou hebben (gehad) doet afbreuk aan de geloofwaardigheid. Dergelijke vage verklaringen over uw gevoelens wijzen op een flagrant gebrek aan ervaringen en overtuigen geenszins het CGVS van de authenticiteit ervan. Een seksuele geaardheid is een identiteit, een wezenlijk deel van iemands persoonlijkheid en draagt een proces van gevoelens en beleving met zich mee. Op geen enkel moment was u in staat om duidelijk de ontdekking van uw seksualiteit uit te drukken.

(...)

Verder bleken ook uw seksuele contacten met mannen in Afghanistan, geenszins aannemelijk. Zo werd eerder opgemerkt dat wanneer u werd gepolst naar uw gevoelens, u steevast zou verwijzen naar de seksuele contacten die u in uw land van herkomst hebt gehad. Echter, gepolst naar uw allereerste ervaring, leek u hier weinig over te kunnen vertellen. U kon dan wel vermelden dat u vijftien jaar oud was en uw tegenspeler iemand van uw school zou zijn geweest, maar hoe alles in zijn werk was gegaan bleek u niet meer te weten (CGVS, p. 8). Dat u een dergelijk ingrijpende gebeurtenis eigenlijk niet beter zou kunnen omschrijven is merkwaardig. Wat er ook van zij, u voegde daar nog aan toe een achttal seksuele partners te hebben gehad in Afghanistan, doch gevraagd wie zij waren of hoe oud zij waren wist u dit niet te verduidelijken. U had geen enkele informatie over hen, noch leek u te weten wat hun geaardheid dan wel zou zijn geweest (CGVS, p. 9). In ieder geval, dat u zou aangeven dat u hen wél telefonisch zou hebben gevonden, terwijl u hen verder niet beter kon omschrijven dan "Afghanen uit Afghanistan", is niet ernstig. Dat u, nadat u hierop werd gewezen, uw versie zomaar zou aanpassen en zou aangeven dat u elkaar in de sportclub leerde kennen, elkaar aanraakte en meteen bij elkaar bleef overnachten is weinig ernstig en lijkt gezien de context in Afghanistan, weinig aannemelijk (CGVS, p. 10). Een dergelijke zorgeloosheid roept hoe dan ook vragen op."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Hij beperkt zich er namelijk toe te poneren dat hij in zijn land van herkomst seksuele gevoelens en contacten had die niet altijd gepaard gingen met liefde, dat hij zijn geaardheid pas later aanvaardde en al jarenlang worstelt met deze geaardheid en dat zijn verklaringen doorleefd zijn. Hiermee doet verzoeker aan de voormelde, concrete motieven geheel geen afbreuk. Uit deze motieven blijkt genoegzaam verzoekers totale onvermogen om de ontdekking, de bewustwording en de beleving van zijn seksualiteit en geaardheid op een spontane, doorleefde en geloofwaardige wijze uiteen te zetten.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Daarnaast slaagde u er ook niet in het CGVS te overtuigen een oprechte relatie te hebben in België en/of seksuele contacten te hebben gehad met mannen. Zo werd u gepolst naar de gevoelens die gepaard gingen met uw relatie, waarop u opnieuw meteen zou vervallen in het seksuele. U verwees naar het genot dat u had tijdens uw contacten met mannen en voegde daaraan toe van uw partner liefde, warmte en hoop te ontvangen. Hetgeen u bij een vrouw dan weer miste (CGVS, p. 8). U zou later uw gevoelens voor uw partner niet beter kunnen omschrijven dan dat u altijd samen wenste te zijn met hem, maar aan verdere details ontbrak het u volledig. U werd verder gevraagd uw partner, zijn kwaliteiten en/of gebreken te omschrijven, maar geraakte niet verder dan een oppervlakkige weergave van zijn leven. Zijn persoonlijkheid zou u dan weer summier samenvatten als "een aardige, simpele man". U specifiek gevraagd naar zijn kwaliteiten voegde u daar aan toe dat hij lief en vriendelijk is en hij altijd tijd voor u vrijmaakt. Echter gevraagd waarom u net op hem zou vallen, herhaalde u zichzelf en meldde u dat hij liefde, tijd en warmte gaf. Hetgeen een eerder beknopte weergave is van het ontstaan van een romance (CGVS, p. 13). In ieder geval, u werd verder gepolst naar hoe uw partner zijn homoseksualiteit dan zou ervaren en/of hebben ontdekt, waarop u eerst nogal beknopt aangaf dat hij "altijd gay was", om daar laten aan te moeten toevoegen dat u daar eigenlijk niet eens naar zou hebben gepolst (CGVS, p. 12). Dat u hier zelfs niet zou in geïnteresseerd zijn is, gezien u beweerde voorgeschiedenis, eigenlijk niet te begrijpen. Hoe dan ook, dat u uw partner en relatie op een dergelijke oppervlakkige en weinig overtuigende manier zou omschrijven is weinig ernstig te noemen."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Derhalve blijven deze onverminderd gehandhaafd.

Ondanks dat verzoeker zijn land van herkomst zou hebben verlaten in de wetenschap dat er in andere landen seksuele vrijheid gold en om zijn seksualiteit te exploreren, bleek hij daarenboven een frappant gebrek aan kennis te vertonen omtrent de homoseksuele gemeenschap in België. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Zo werd u gepolst naar eerdere relaties of seksuele contacten die u in België zou hebben gehad, alvorens u uw partner leerde kennen, maar bleek dit niet het geval. U gevraagd naar de stappen die u zou hebben ondernomen na uw aankomst in België om meer te weten te komen over de homoseksuele gemeenschap, gaf u nogal vreemd genoeg aan dat u niet veel kon doen, daar u altijd in het opvangcentrum verbleef (CGVS, p. 13). U zou daar vervolgens aan toevoegen dat u kort daarna uw partner zou ontmoeten en het bijgevolg “niet meer nodig was”. U kon geen enkele ontmoetingsplaats, bar, café of dancing benoemen, noch kende u holebi-organisaties in België. Van de Gay Pride leek u nog nooit te hebben gehoord. Van iemand die beweert zijn familie, vrouw, kind, huis, werk, vrienden en thuisland te hebben achtergelaten, net met het oog op het ontdekken van zijn eigen seksualiteit (supra), mag immers redelijkerwijze worden aangenomen dat hij hier ernstige stappen toe zet. Dat u hier niet de minste interesse zou in tonen, of hier op z’n minst niet eens een beetje nieuwsgierig naar zou zijn, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw bewering dan ook finaal.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Gelet op zijn voormelde verklaringen en voorgeschiedenis, alsmede op het feit dat hij zich omwille van zijn geaardheid beroept op de bescherming van de Belgische autoriteiten, mocht van verzoeker minstens enige interesse worden verwacht in de homogemeenschap in België; ook wanneer hij er niet meteen nood aan had zijn geaardheid openlijk te beleven.

Verzoeker laat de bestreden beslissing bovendien ongemoeid waar gesteld wordt:

“Volledigheidshalve wenst het CGVS nog toe te voegen dat hoewel u beweerde enkel en alleen op mannen te vallen (CGVS, p. 5), u niet eens leek uit te sluiten dat u ooit nog zou kunnen samen zijn met een vrouw. Dat u zou aangeven dat u “niet denkt mijn geaardheid opnieuw te veranderen” is bijzonder bevreemdend en wijst op het eerder opportunistische karakter van uw beweerde geaardheid (CGVS, p. 10-11).”

Deze vaststelling vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en blijft, gezien verzoeker deze niet aanvecht, onverminderd gelden. Dat verzoeker zijn geaardheid omschreef als iets dat veranderd kon worden, vormt een verdere negatieve indicatie voor de oprechtheid van zijn beweerde homoseksualiteit.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde homoseksuele geaardheid en de vrees voor vervolging die hij hieraan ontleent.

De neergelegde documenten, zoals bij het verzoekschrift gevoegd en zoals opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, zijn niet van zulke aard dat zij afbreuk kunnen doen aan de hoger gedane vaststellingen. Omtrent deze documenten, wordt in de bestreden beslissing immers terecht gesteld:

“De documenten die u neerlegde ter staving van uw tweede asielaanvraag zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin zouden kunnen doen ombuigen. Dergelijke privéfoto's en/of brieven vermogen immers niet om een geaardheid zondermeer aannemelijk te maken. De brieven, die overigens een behoorlijk gesolliciteerd karakter met zich meedragen staven dan ook enkel dat u contact hebt met elkaar, terwijl het beeldmateriaal enkel aantoonde dat u zich graag laat fotograferen. Documenten hebben hoe dan ook slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten geenszins de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen.”

Met de louter betwisting en ontkenning van het gesolliciteerde karakter van de brieven en de conclusie die in de bestreden beslissing aan deze brieven wordt gekoppeld, doet verzoeker aan voormelde motivering geenszins afbreuk. De Raad treedt verweerder bij en oordeelt dat de brieven een gesolliciteerd karakter vertonen en werden opgesteld ten behoeve van verzoeker en met het oogmerk deze te gebruiken in onderhavige asielaanvraag. Hoe dan ook kan aan deze brieven, nu zij uitgaan van privépersonen, geen objectieve bewijswaarde worden gehecht. Dit geldt des te meer nu zij niet worden neergelegd in het kader en ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen vanwege verzoeker, hetgeen vereist is opdat aan zulke documenten enige – ondersteunende – bewijswaarde zou kunnen worden gehecht. Op zich kunnen dergelijke documenten de teloorgegangene geloofwaardigheid van deze verklaringen niet herstellen. Hoe uit de foto's zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker homoseksueel zou zijn, kan voorts geheel niet worden ingezien.

Inzake de veiligheidssituatie in verzoekers land en regio van herkomst wordt in de bestreden beslissing op basis van de informatie in de map 'landeninformatie') in het administratief dossier tot slot met recht gemotiveerd als volgt:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdsteden, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse

veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Waar hij in dit kader wijst op zijn vermeende homoseksuele geaardheid, werd reeds hoger vastgesteld dat zijn verklaringen dienaangaande iedere geloofwaardigheid ontberen. In zoverre verzoeker verwijst naar "bovenstaande duidelijk recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen", dient te worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien op welke mensenrechtenrapporten verzoeker doelt. Verzoeker brengt zulke rapporten immers niet bij en legt geen informatie neer die afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde motieven en de landeninformatie waarop deze motieven zijn geschraagd. Derhalve toont hij geheel niet aan dat de situatie in zijn land en regio van herkomst zou beantwoorden aan de criteria bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.11. Waar verzoekende partij bij faxbericht van 12 maart 2018 om 8u 09 een attest bijbrengt van een intiem bezoek te Vottem stelt de Raad vast dat dit attest niet leesbaar is waardoor een dergelijk bezoek op basis van dit attest niet kan worden vastgesteld. Bovendien wijst de Raad erop dat een louter intiem bezoek geen bewijs is van de homoseksuele geaardheid van betrokkene waarbij de Raad zich vergenoegd louter te verwijzen naar de veroordeling wegens de verkrachting van een meerderjarige vrouw.

3.12. Gelet op het voorgaande besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

J. BIEBAUT